

И князътъ започна да ги реди единъ по единъ все голѣми по-голѣми. Сега той не се подсмиваше, а плачеше — отъ очитѣ му капѣха сълзи като дъждъ. . . . Една капка падна прѣзъ дупката въ бѣчвата и тя се прѣпълни до върха.

— Стига вече, каза старецътъ, твоитѣ грѣхове се простиха и ти си вече оправданъ прѣдъ Бога. Но само трѣбва да се пазишъ да не повторишъ нито единъ отъ тия грѣхове, защото тогава ще бѣдешъ по-голѣмъ грѣшникъ.

Князътъ се прости съ стареца и се върна радостенъ въ палата си. Той заживѣ добъръ животъ и никому зло не правѣше. Когато умрѣ, всѣки оплакваше загубата на *добрия царь*.

